

Arrest

nr. 292 973 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE TAYE
Waterloolaan 95
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijving van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2023 (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023, om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. DE TAYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 augustus 2023 met vlucht 3O111 aan op de nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 augustus 2023 ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terughouding. Deze beslissing, die verzoekster op 9 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 09/08/23 om 14.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [J.A.] eerste inspecteur

de heer / mevrouw :

naam [L.] voornaam [F.]

[...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko

houder van het document nationaal paspoort van Marokko nummer [...] afgegeven te Consulaat van Marokko te Brussel op : [...]

afkomstig uit Casablanca met 30111 [...], op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene legt een geldig nationaal paspoort van Marokko en een Italiaans document “Allegato Minori Permesso Di Soggiorno” afgeleverd dd. 14.07.2010 voor. Echter het Italiaans document is niet opgenomen door de Italiaanse autoriteiten in de lijst van visum vervangende document volgens bijlage 22 van het Schengenhandboek. Verder wordt het Italiaans document afgeleverd aan minderjarige personen terwijl betrokkene meerderjarig is. Verder blijkt uit de gegevens van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Rijksregister dat betrokkene op 14.09.2021 onderwerp uitmaakt van een weigering van verblijf langer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied (bijlage 20) en dat betrokkene op 21.10.2020 ambtelijk werd geschrapt met “verlies van verblijfsrecht”. Op basis van het grensverslag van de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal blijkt dat betrokkene bij vertrek naar Marokko dd. 09.07.2023 op de hoogte werd gesteld van het feit dat haar Italiaans document niet visum vervangend is en zij een visum diende af te vragen. Betrokkene heeft nagelaten een visum aan te vragen. Gezien betrokkene geen acties heeft ondernomen om een visum aan te vragen en zij steeds in de mogelijkheid is om een visum aan te vragen in Marokko is er dus geen inbreuk van artikel 8 van het EVRM.

[...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dat zij zich dus in een situatie zoals bedoeld in artikel 39/82, § 4 van de

Vreemdelingenwet bevindt, waardoor het hoogdringend karakter van de vordering in deze situatie wordt vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij houdt tevens voor dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Haar betoog luidt als volgt:

« En ce que, la partie adverse adopte une décision de refoulement et refuse l'accès au demandeur sans avoir pris pleinement en considération l'ensemble des éléments de la cause et en ce commettant une grave erreur d'appréciation.

Alors que toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutieuse, prenant en cause l'ensemble des éléments de la cause.

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est-à-dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte.

Cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de légalité des actes administratifs » (D. Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, p. 737).

Il est rappelé que « Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation la motivation formelle doit être détaillée ».

Dans la motivation de l'amendement qui est finalement devenu l'article de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs, il est indiqué que « Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation ».

Cette exigence doit être appréciée au regard du principal objectif de la loi, à savoir permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question, et par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice (C.E., 14/06/2002, n° 107.842).

Le principe de proportionnalité constitue une application du principe et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Le devoir de minutie impose, quant à lui, à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 53.228). Ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ».

En outre, « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit ».

La motivation de la décision de refoulement – annexe 11 - se repose sur les éléments suivants :

- *La requérante ne disposait comme document que d'un passeport marocain et d'un document italien n'étant pas valable comme titre de séjour ;*
- *Un OQT aurait été pris en date du 14 septembre 2021 ;*
- *La requérante serait considérée comme « expulsée » depuis le 21 octobre 2020*
- *Elle aurait été informée qu'elle devrait demander un visa pour revenir :*
- *Etant en capacité de solliciter un visa, la décision attaquée ne préjudicierait pas à l'article 8 de la CEDH.*

En l'espèce, la décision attaquée viole le principe général de motivation des actes administratifs et de minutie en se contentant d'indiquer qu'un ordre de quitter le territoire a été pris à l'égard de la requérante en 2021 alors que celle-ci ignore tout de cela.

La requérante n'a jamais été informée de la prise de cet acte et celui-ci ne lui a jamais été notifié.

Ensuite, le délai court quant à la procédure en extrême urgence ne permet pas d'obtenir un accès complet au dossier administratif dont on peut douter qu'il contienne un procès-verbal démontrant que la requérante avait été informée de son impossibilité de revenir en Belgique sur base de son document italien.

La requérante a été interpellée par la police aux frontières, il est vrai, lors de son départ en juillet 2023 ; celle-ci lui a indiqué qu'il faudrait à son retour mettre à jour son document italien et jamais qu'elle ne pourrait revenir sans visa.

Il est évident que cette jeune fille, la requérante, n'aurait jamais quitté le territoire s'il avait été informé que son départ briserait sa vie...

Pour le surplus, il n'est à aucun moment fait état des éléments propres à la situation de la requérante, à savoir sa vie privée, sa scolarité, son job étudiant, ses liens familiaux... cet acte aux conséquences dramatiques est pris avec une légèreté coupable ; légèreté qui ne rencontre pas la rigueur du prescrit légal."

De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat een beslissing tot terugdrijving wordt genomen omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. Verweerder heeft verder uiteengezet dat verzoekster weliswaar een Italiaans document voorlegt, doch dat dit document niet kan worden beschouwd als een visum vervangend document. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat het voorgelegde document wordt afgeleverd aan minderjarige personen en verzoekster meerderjarig is. Bijkomend heeft verweerder geduïd dat ten aanzien van verzoekster op 14 september 2021 reeds een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Hij heeft ook melding gemaakt van het feit dat verzoekster er bij haar vertrek naar Marokko op 9 juli 2023 van op de hoogte werd gesteld dat het Italiaanse document waarover zij beschikte geen visum

vervangend document is en dat zij een visum diende aan te vragen. Verweerder heeft vastgesteld dat zij naliet deze raad op te volgen. Hij heeft ook toegelicht van oordeel te zijn dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geen beletsel vormt om een beslissing tot terugdrijving te nemen aangezien deze beslissing verzoekster niet verhindert om alsnog een visum aan te vragen met het oog op een eventuele terugkeer. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Waar verzoekster voorhoudt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het staat niet ter discussie dat verzoekster niet beschikt over een visum of een visum vervangend document. Verzoeksters bewering dat zij geen kennis had van het feit dat een eerdere verblijfsaanvraag in België niet werd ingewilligd of van enige beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – wat de Raad slechts toelaat vast te stellen dat zij zich niet informeerde aangaande de beslissingen die verweerder nam omtrent een in 2020 ingediende verblijfsaanvraag – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Haar stelling dat zij betwijfelt of er stukken bestaan die aantonen dat zij ervan werd ingelicht dat zij niet naar België kon terugkeren met het door de Italiaanse autoriteiten afgegeven document laat evenmin toe te besluiten dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook verzoeksters toelichting dat indien zij had geweten dat zij niet over de documenten beschikte om naar België te reizen zij niet zou zijn vertrokken – waarmee zij slechts de intentie om een onwettig verblijf te willen bestendigen en dus een misdrijf te plegen weergeeft –, laat niet toe te concluderen dat verweerder geen toepassing mocht maken van artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster houdt onterecht voor dat verweerder de gegevens die eigen zijn aan haar situatie niet bij de besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft de gegevens die relevant zijn duidelijk weergegeven door aan te geven welk document ontbreekt om verzoekster te kunnen toelaten tot het grondgebied van het Rijk en door te duiden waarom hij oordeelde dat artikel 8 van het EVRM geen beletsel vormde om een beslissing tot terugdrijving te nemen. Het gegeven dat verzoekster voorheen reeds in België verbleef zonder hiertoe te zijn gemachtigd of toegelaten en haar wens om een privéleven te ontwikkelen in België, te studeren, studentenarbeid te verrichten en banden te onderhouden met niet nader bepaalde verwanten zijn in voorliggende zaak niet dienstig. Verzoekster kan op grond van een vroegere onwettige verblijfssituatie niet genieten van een vrijstelling van de wettelijk bepaalde binnenkomstvereisten. Van een lichtzinnig optreden van verweerder is geen sprake. Het is net verzoekster die lichtzinnig en onvoorzichtig optreedt door te reizen zonder te beschikken over een paspoort dat is voorzien van een geldig visum of van een visum vervangend document.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe te oordelen dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk en met de vereiste voorzichtigheid heeft voorbereid. Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het voorzichtigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

Verzoeksters toelichting dat de omvang van de motivering van een bestuurlijke beslissing dient samen te hangen met het belang van deze beslissing laat de Raad voorts niet toe een schending van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen. In voorliggende zaak heeft verweerder weinig keuze. Een binnenkomst in het Rijk kan slechts worden toegestaan indien de nodige documenten hiertoe werden voorgelegd – wat niet het geval is – of – wat niet wordt aangetoond – indien hogere rechtsnormen verweerder ertoe zouden verplichten de nationale regels aan de kant te schuiven.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het recht om te worden gehoord.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Ce moyen est pris du principe général de droit audi alteram partem.

La requérante n’a pu expliciter les raisons qui justifiaient la position délicate de se retrouver au poste frontière dépourvue de visa.

Le Conseil d’Etat souligne, s’agissant de l’adage « Audi alteram partem », qu’il s’agit d’« un principe qui impose à l’administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d’entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d’une part, permettre à l’autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d’autre part, permettre à l’administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s’apprête à prendre à son égard (...) » (en ce sens, C.E. (13e ch.), 24 mars 2011, Hittélet, Y., no 212.226). Le Conseil entend préciser quant à ce que l’administration « [...] doit, à tout le moins, informer l’intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s’expliquer » (en ce sens, C.E. (8e ch.), 5 mai 2010, Gonthier, M., no 203.711)

En l’occurrence, la requérante n’a pu valablement faire valoir ses arguments avant d’être écroué en centre d’enfermement pour étrangers.”

Er moet benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster werd gehoord door de met grenscontrole belaste diensten en dat zij de kans had om tijdens dit gehoor mee te delen wat zij nuttig achtte. Verzoekster kan ook niet voorhouden dat zij, toen zij bij haar poging tot binnenkomst in het Rijk staande werd gehouden en werd gehoord, niet begreep dat werd overwogen haar niet tot een binnenkomst in het Rijk toe te laten. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt ook dat het respecteren van de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaandelijk op de hoogte wordt gesteld van de beslissing die eventueel kan worden genomen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, § 69)

Een schending van het recht om te worden gehoord kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is niet ernstig.

Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8, 12 en 13 van het EVRM, van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 22 van de Grondwet en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Il est de jurisprudence constante qu’afin de déterminer une éventuelle violation de l’article 8 de la CEDH, le Conseil de céans doit dans un premier temps déterminer l’existence ou l’inexistence d’une vie privée et familiale. Si le Conseil reconnaît l’existence d’une vie privée et familiale alors, le Conseil estimera si l’acte attaqué viole ou non cette vie privée et familiale.

Si la CEDH ne donne pas une définition claire de la vie privée et de la vie familiale, elle précise qu’il s’agit d’une notion large et qu’il n’est pas possible ni nécessaire d’en donner une définition.

La requête est établie en Belgique depuis ses dix ans ou plus de treize années ; elle y est étudiante.

Cette vie privée et familiale étant établie, il revient d'examiner si la partie défenderesse l'a prise en considération dans sa décision.

A cet égard, il appartenait ensuite à la partie adverse d'examiner si l'acte attaqué pouvait porter atteinte à un droit fondamental protégé par une convention internationale liant l'Etat belge, à savoir l'article 8 de la CEDH.

Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation de la requérante, de réaliser la balance des intérêts en présence et de motiver la décision attaquée en conséquence étant entendu que cette dernière constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante.

En vertu de l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit « prévue par la loi », qu'elle poursuive « un ou des buts légitimes » énumérés (protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien-être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire « justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi ».

Dès lors, en vertu de cet article et des obligations de motivation visées au moyen, la partie adverse se devait d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence, d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique, d'évaluer l'intérêt réciproque des intéressés à continuer leurs relations et de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie familiale.

A ces fins, le requérant invoque le prescrit de l'arrêt n° 2212 (le 3 octobre 2007) du Conseil de céans en ce qu'il énonce que :

« l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale ».

En vertu de la Convention, ces exigences peuvent justifier l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant.

La requérante éprouve des difficultés à concevoir que sa présence en Belgique constituerait une menace pour l'un de ces objectifs mentionnés ci-dessus.

L'absence de motivation relative au lien de proportionnalité raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la décision précitée par rapport au respect du droit au respect à la vie privée et familiale du requérant viole les dispositions invoquées au moyen, en particulier l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence et l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Dans un arrêt rendu par le C.C.E. en date du 24 mai 2012, le Conseil de céans a observé que, s'agissant d'une décision de retrait de séjour avec ordre de quitter le territoire, la partie adverse s'était limitée à indiquer dans sa décision que :

« L'intéressé ne remplit plus une des conditions de l'article 10 de la loi (...) sans que cette motivation ne contienne aucun autre développement de nature à démontrer une mise en balance des intérêts privés de la requérante conformément à l'article 8 de la Convention précitée ».

Le Conseil de céans a ensuite émis les considérations suivantes :

« Il s'impose de constater que ce faisant, la partie adverse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de la vie privée et familiale. En effet, il ne ressort ni de la décision querellée ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris en considération l'ensemble des particularités du cas d'espèce dont, notamment, les intérêts en présence au regard de l'article 8 de la Convention précitée.

Or, en l'occurrence, la partie défenderesse avait parfaitement connaissance des éléments de vie privée et familiale menée en Belgique par la requérante avec son époux (...). Dès lors, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu'il existait des indications sérieuses et avérées que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par la disposition précitée, en telle sorte qu'il lui incombait, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la mise en balance des intérêts en présence et que cet examen transparaisse de la motivation de l'acte attaqué, voire du dossier administratif.

La décision entreprise et le dossier administratif ne contenant aucune motivation spécifique à cet égard, le Conseil ne peut que considérer qu'il n'est pas en mesure d'exercer son contrôle de légalité sur cet aspect de l'acte attaqué, en telle sorte que le moyen doit être tenu pour fondé sur ce point » (nous soulignons). (C.C.E., arrêt n°81 644 du 24 mai 2012, voy. également dans ce sens C.C.E., n°81 890 du 29 mai 2012).

Le raisonnement de cet arrêt est applicable par analogie au cas d'espèce car la décision attaquée ne contient aucune motivation quant à l'article 8 de la CEDH et quant à la prise en compte de la vie privée et familiale que le requérant bâtit pourtant depuis des années.

La décision se limite juste à constater l'absence de vie privée et familiale alors que le requérant est en couple et a un enfant en bas âge avec sa compagne (pièce 3).

En effet, la décision attaquée se limite à déclarer que la requérante pourra solliciter une demande de visa... ce qui est une tautologie.

Il est également à constater, que, tout d'abord, l'acte attaqué ne contient aucune motivation se rattachant à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui, exigences qui, aux yeux de la Convention, peuvent justifier l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant que constitue une décision de refoulement.

Dès lors, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée et familiale du requérant.

En effet, la partie adverse n'a nullement procédé à une analyse de proportionnalité de la mesure prise par rapport à l'objectif poursuivi.

La Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p.15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles.

Qu'« en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. »

En précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. » .

Il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

La décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence."

Allereerst moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoekster reeds tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de beslissing tot terugdrijving een inmenging inhoudt in enig privé- of gezinsleven in België, die slechts mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM omschreven gevallen. De bestreden beslissing ontnemt verzoekster geen bestaand recht op verblijf of maakt geen einde aan enige verblijfsmachtiging. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar regels die gelden wanneer er sprake is van een inmenging of naar rechtspraak inzake gevestigde vreemdelingen (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, § 105). De vaststelling dat verzoekster in het verleden gedurende een aantal jaar onwettig in het Rijk heeft verbleven impliceert ook niet dat er zonder meer een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou beletten een beslissing tot terugdrijving te nemen. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat de door hem genomen beslissing, die is gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster poogde het Rijk binnen te komen zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, haar niet belet om in de toekomst een visum aan te vragen in Marokko. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt bevat de argumentatie van verweerder geen tautologie. Aangezien de bestreden beslissing zelf geen vrijheidsbeperkende maatregel inhoudt is verzoeksters betoog dat moet worden nagegaan of een vrijheidsbeperking de enige mogelijkheid is om een bepaald doel te bereiken verder irrelevant. In de mate dat verzoekster met haar uiteenzetting wil aangeven dat er misschien andere mogelijkheden zijn om het door verweerder nagestreefde doel te bereiken, kan het volstaan te duiden dat niet kan worden ingezien welke andere mogelijkheden dan haar de toegang tot het Rijk te ontzeggen verweerder heeft om haar ertoe te brengen, nu zij die zonder de vereiste documenten het Rijk poogt binnen te komen, alsnog de vereiste documenten aan te vragen en de regels van de verblijfswetgeving, die vereist zijn om de openbare orde te garanderen, te laten respecteren. Het feit dat verzoekster zich heeft ingeschreven om hogere studies aan te vatten in België heeft niet tot gevolg dat zij enig recht op verblijf uit artikel 8 van het EVRM kan putten. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift nog dat zij een partner en een kind van drie jaar heeft, maar laat na een bewijsstuk over te maken waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze bewering enige grond heeft. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoekster, tijdens haar gehoor, verklaarde geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België te hebben. Zij poogde in het verleden wel een gezinshereniging met haar minderjarige halfbroer te realiseren, maar haar aanvraag hiertoe werd afgewezen. Verzoekster blijft trouwens in de mogelijkheid om een visum met het oog op studies aan te vragen. De bestreden beslissing verhindert haar ook niet om, vanuit het buitenland, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Een voorgaande precaire of onwettige verblijfssituatie vormt op zich geen reden om te oordelen dat verweerder niet mag vereisen dat de binnenkomstregels worden gerespecteerd en in casu kan, mede gelet op het feit dat verzoekster wist of behoorde te weten dat zij voorheen niet wettig in het Rijk verbleef en er niet kan worden vastgesteld dat er onoverkomelijke belemmeringen zijn om een gezinsleven buiten België te ontwikkelen, niet worden vastgesteld dat verweerder door dit te doen enig door artikel 8 van het EVRM beschermd recht ernstig in het gedrang brengt en disproportioneel optreedt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM kan ook geen schending van voormelde Grondwetsbepaling worden vastgesteld.

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om nogmaals de schending aan te voeren van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en kan, bijkomend, worden benadrukt dat verweerder heeft toegelicht waarom hij meende dat de rechten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet worden geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Ook uit verzoeksters beschouwingen in haar derde middel kan niet worden afgeleid dat verweerder onzorgvuldig of onvoorzichtig optrad en hierdoor een beginsel van behoorlijk bestuur schond.

Verder moet worden aangegeven dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom zij meent dat verweerder artikel 23 van het BuPo-Verdrag of de artikelen 12 en 13 van het EVRM heeft geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Er dient ten overvloede te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, aan te tonen. Zij beperkt zich in dit verband immers tot het uiteenzetten van de redenen waarom zij de vordering hoogdringend acht en het benadrukken van de gevolgen van haar vrijheidsberoving. Hiermee bewijst zij niet dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de in casu bestreden beslissing aanleiding zou geven tot een nadeel dat moeilijk te herstellen is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

G. DE BOECK